

Slunce klesá do mraků,
blíží se devátá hodina,
je to zázrak zázraků
den když takhle usíná.

Sedíme a tajeme,
srdce jako z tvarohu.
Na pasece zelené
pozorujem oblohu.

Náhle cosi zaslechnem,
něco se k nám blíží z dálky.
Hrůzou ani nevzdechnem
jsou to velký, těžký tanky.

V sekundě každému z nás
došlo, že je po legraci.
Celej kopec se otrás
oslnivou detonací.

Naše duše bez těl
plujou časoprostorem.
Nikdo neví co vlastně chtěl,
nic už totiž nepotřebujem.

Všechno tu probíhá nenásilně a plynule,
náhle chápem všechny omyly z životů minulejch.

Potkáváme příbuzný a známý
co už dávno zemřeli.
Přichází blíž a povídají si s námi,
nic nás od nich nedělí.

Jak volná a nenáročná je duše bez těla,
všechno má ačkoliv nic nechce a nic nedělá.

Vůbec nic nás netíží
a vůbec se nám nehnuší,
že naše těla někde leží
roztrhaný na kusy.